

Х. Коста. (вика) Райчо! [Райчю идва] Единъ огънь [Райчю отива да донесе огънь].

Х. Коста. [на бабата] Дъто же рече ти гледвашь още къща, съль единъ другаръ же ти трѣба.

Злата. [на старни] Ухъ, токо! то й бѣше кусура.

[Райчю донасе огънь и излиза].

Б. Стойна. А че... киръ хаджи, да ти кажж: за мазание, за праніе до сега — слава Богу — на хора не съмъ са молила.

Злата. Съль безъ очила не та бива,

Б. Стойна. Очитѣ ми, хаджийке, смъ май слабички. Да речешъ отъ старина, иѣ! ами по нѣкогажъ главата ми хучи, па ми притѣмиѣва на очитѣ; ами 'га си туріж *канъ*, главата ми са постѣгва и очитѣ ми друго ставатъ.

Х. Коста. [на смѣшио] И тѣй, бабо, да ти намѣримъ нїй тебе единъ другаръ, другаръ, *анаджиму*.

Б. Стойна. [ухилено] А че... знаїж ли азъ... този онзи се токо ми посноменуватъ, па азъ... езеръ... како да кажж?...

Злата. Твойто жененіе по сега минѫло, бабо, минѫло.

Б. Стойна. А че... хаджийке, то се пакъ... езеръ хората какото видятъ *мунасило*, . . . челѣкъ не знай. . . какото ѹписано, то... се трѣба да мине презъ главата му. Ти можъ да я знани, хаджийке, ами азъ повнѫш: е'но време баба Рада, га бѣше мома, либяше са съсь Кокошката дѣдo Гергя — и той лудъ подирѣ й и тя луда подирѣ му — по е'но време я заиска; ами баща й като не рачи да я даде — че си обичаше май млошко ракійцата — ужени я за други, па и той зе друга. Какъ да са случи — езеръ отъ Бога — на старо време и той уловѣ, па и тя остана довица. Ехъ, като имъ било пи-сано на старо време да живѣйтъ на е'но, се пакъ са зехъ, по пѣть и по зажонъ. — И да видишъ тѣхната обичъ нїйдѣ я нѣмаше, — животихъ си по-добрѣ и отъ младитѣ.

Х. Коста. Тѣй е то, бабо, истенската обичъ никоги не о-старява, стига съль мѫжъ и жена да си *уйдисатѣ*. Ами кога мѫжа тегли на е' на страна, а жената — на друга, каквѣ *дирлики* чакашъ отъ нея къща.

Злата. [на себе си] Този камъкъ е на мене.

Б. Стойна. Тѣй, хаджи, тѣй! Затуй трѣба да са гледа доръде не смъ са зели да ли ше си *уйдисатѣ*, както си кажъ.

Злата. То са знай, трѣба да са гледа... ами иѣ токо и-